

СТЕНІЧЕВА І.Б.
МЕРЛАЙ Ю.В.

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ

Організаційна система становить сукупність елементів організації праці, які визначають її зміст. В базисі формування основних напрямів наукової організації праці (НОП) покладено процес удосконалення елементів цієї системи. Наукова організація повинна бути скрізь, де є праця. Це стосується абсолютно всіх видів діяльності, починаючи з окремого робочого місця і закінчуючи організацією праці в масштабі суспільства. Для того, щоб досягти повного використання можливостей покращення умов праці і підвищення його ефективності потрібно забезпечити комплексне вдосконалення організації праці у всіх сферах.

Рисунок 1 – Напрями поліпшення організації праці [1]

Взаємозв'язок з техніко-економічними факторами проявляється, наприклад, в тому, що впровадження НОП нерідко супроводжується проведенням різного роду технічних заходів. Так, з метою скорочення застосування важкої і шкідливої фізичної праці, поліпшення його умов нерідко проектується різного роду

технічні заходи. Технічні рішення здійснюються при організації багатOVERстатного обслуговування і суміщення професій, раціоналізації робочих місць. Впровадження нової техніки, автоматизація управління і зміна технологічних процесів викликають появу нових, більш досконалих форм поділу праці та її кооперації, нових професій і ліквідацію застарілих спеціальностей. Техніко-технологічні нововведення істотно змінюють методи, терміни і форми підготовки кадрів і підвищення їх кваліфікації, роблять значний вплив на характер і форми матеріального стимулювання, на безперервність і ритмічність процесів праці, скорочення його тяжкості і т. д.

Удосконалення організації праці тісно пов'язане з розробкою і впровадженням комплексної технології виробничого процесу (технології основних, допоміжних і обслуговуючих процесів в їх органічному взаємозв'язку).

НОП сприяє кращому використанню техніки, вивчення та наукове узагальнення передових прийомів і методів праці істотно розширюють можливість автоматизації обладнання, значно підвищують ефективність праці інженерів у створенні високопродуктивних машин і прогресивних технологічних процесів.

Взаємозв'язок НОП з організацією виробництва проявляється, зокрема, при спеціалізації виробництва, його централізації, при побудові потоку, введенні конвеєрної системи. Наприклад, централізація допоміжних виробництв вносить істотні зміни в зміст, форми і організацію праці ремонтного персоналу, апарату технічного контролю, транспортно-складських робітників і т.д.

Оскільки раціональна організація праці передбачає розробку методів виконання всіх видів робіт, в тому числі і управлінських, вона тісно пов'язана і з організацією управління виробництвом. Від того, яка на підприємстві прийнята структура управління, залежить зміст праці ІТП і службовців, його поділ і кооперація. Існує і зворотний зв'язок - проведення заходів щодо вдосконалення організації праці ІТП і службовців нерідко викликає серйозні зміни в організації управління, вимагає вдосконалення планування, обліку, звітності, контролю та ін.

Список літератури:

1. Балабанова А.В., Сардак О.В. Організація праці менеджера. Підручник. -- 2-е вид-ня, перероб. та доп. - К. : «Професіонал», 2017. - 416 с.;

ЮР'ЄВА І.А., канд. екон. наук, доц., каф. ЕАтаО, НТУ «ХПІ»

АЛЕКСЕНКО А.А., студ., НТУ «ХПІ»

РОМЖАСВА Г.Б., студ., НТУ «ХПІ»

ДОСЛІДЖЕННЯ ФАКТОРІВ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВИХ ВІДНОСИН

Нагальною проблемою у будь-якій організації є необхідність впровадження сучасної системи стимулювання робітників, спеціалістів і службовців у результатах праці, яка сприяє раціональному витрачання коштів на зарплату, дотриманню встановлених співвідношень між зростанням продуктивності праці та середньої зарплати. Розвиток соціально-трудова відносин у суспільстві відбувається під впливом певної кількості факторів, які обумовлені історичним, економічним, соціокультурним і політичним змістом. Серед значимих факторів можна віднести особливості соціальної політики, глобалізацію економіки, розвиток суспільної праці і виробництва. Під соціальною політикою розуміють стратегічний соціально-економічний напрям, обраний країною для всебічного розвитку громадян, який забезпечує пристойний рівень та умови їхнього життя і праці. Головною метою соціальної політики є підвищення рівня якості життя громадян на основі стимулювання трудової активності населення, надання кожному працездатному можливості власною працею забезпечувати добробут сім'ї, формувати заощадження і їхнє ефективне інвестування [1].

Соціальна політика складається з:

- - політики в галузі праці та соціально-трудова відносин;
- - політики доходів населення;
- - політики зайнятості;
- - міграційної політики;
- - житлової політики;
- - політики в соціальній сфері;
- - демографічної політики;
- - екологічної політики.

Соціально-економічна концепція розвитку будь-якого суспільства містить у собі механізм формування і регулювання